

Докторътъ. Наистина чудно! Мога ли да видя болното?

Майката. Да.

(Тя излиза, после се връща и носи детето. Отъ червениятъ му бузи лъха здраве. Широката му блузичка е изцапана съ сладко).

Докторътъ. Какво здраво де е!... Оставете го моля... (Майката остава детето, то пада).

Докторътъ. Изправете го пакъ!

(Повтаря се същото. Детето пада).

Майката. Още ли? (Тя се опитва да изправи трети път малкото, което пакъ пада).

Докторътъ. (Замисленъ). Чудно нѣщо. (Обръща се къмъ болното, което придържа подъ мишница). Кажй ми, де има бо-бо?

Тото. Нѣ-ма бо-бо?

Докторътъ. (Пипа го по главата) Тука боли?

Тото. Не боли?

Докторътъ. Кажй ми, спа ли нощесъ?

Тото. Да.

Докторътъ. Отлично! (Увѣрено). Схванато е!...

Майката. Схванато!... Господи!, (Дига ржце къмъ небето, детето пада).

Докторътъ. Да! Напълно схванато въ краката. Ето и вие ще се увѣрите въ пълната безчувственостъ на тѣлото. (Той подига блузичката на детето, за да се убеди и самъ въ това, но веднага възклиава) О!... Що? Що е това? (Смѣе се). Дяволъ да го вземе! Че какъвъ болен сте ми принесли вие?

Майката. (Обидена) Господинъ докторе, вие се подигравате.

Докторътъ. А, я вижте!... Ха-ха-ха! И какъ ще се държи на крака, когато вие сте му бутнали и дветѣ краченца въ единъ крачолъ на гашичкитѣ! Ха, ха, ха!...

(Смѣе се и майката)

Отъ френски Зл. Ал.